

Імовірно, вбивати ворогів під час Великого посту — це смертний гріх.

Але хіба в мене був вибір? Я не обирав, коли це все станеться. Може, мені пощастить і для порятунку тата не доведеться зустрічатися з лихими темними силами. Або чинити кровопролиття.

Знаючи богів мая... Дідька лисого!

— Наляж! — крикнув я Брукс, яка сиділа спереду в парному каяку.

Періщила злива. Ми веслували крізь мангрові зарості на віддаленому мексиканському острові, де Іштаб, королева потойбіччя, сховала мене та моїх близьких кілька місяців тому. Так вона оберігала нас від богів мая, які вважали мене мертвим, — такої долі, на їхню думку, я заслуговував через те, що був нащадком людини та бога. Жити на Олбоші було доволі мило й приємно, доки не виникала потреба кудись швидко дістатися, як-от зараз.

Мангрові зарості на острові — звивисте русло, де буяла рослинність і водилися крокодили та змії. Це важко назвати моїм улюбленим місцем для веслування на каяках, але тільки так можна дістатися західної затоки.

Там було «місце доставки». Наш друг-велетень Джаз ризикував життям, поставляючи нам секретну інформацію.

Надсилати їй доводилося таємно, старомодним (та феноменально повільним) способом, щоб Джаза ніщо не виказувало. Знаю, про що ви думаєте: чому б не надіслати текстове повідомлення? Ідея хороша, от тільки Іштаб оточила острів магією тіней, ховаючи нас від занадто цікавих очей, через що технології на кшталт смартфонів і вайфаю працювали кепсько. До того ж за Джазом постійно стежили боги. Будь-які підозрілі контакти — і велетень отримав би квиток в один кінець до Шибальби. Такій долі не позаздриш.

Дату й місце доставки ми дізнавалися від Старого Педро, якого зазвичай можна було застати або за створенням муралу на фасаді будівлі, або в затінку з *сервесою*¹. Коли його не було ані там, ані там, то, вочевидь, він узгоджував подібні «повідомлення».

— Ми могли б полетіти! — загорлав я, намагаючись бути переконливим.

— Ти знаєш, що я не літаю під дощем! — крикнула Брукс.

Еге ж. Ми під ним лише веслуємо! Я не знав, у чому полягав її бзик з водою. Брукс стала набагато сильнішим перевертнем, і зацініть: вона могла обертатися не просто яструбом, а по-справжньому *гранде*² яструбом. От би мені вдалось так само опанувати свої сили! Нам обом потрібно бути в найкращій формі, щоб успішно завершити цю божевільну місію.

— У нас лише дві хвилини, — гукнув я здавленим від паніки голосом. — Ми не встигнемо!

Й іншого шансу, напевно, не матимемо. Буркотливий Педро ясно дав нам це зрозуміти: «Пропустите доставку — не приходьте до мене розпускати нюні».

¹ *Cerveza* — пиво.

² *Grande* — великий.

Ми от-от мали отримати останню деталь головоломки — точне місце розташування в'язниці мого тата. Боги нібито послали охорону й переміщували в'язня кожен місяць чи два. Невдовзі тата знову перевезуть, і я мушу визволити його, перш ніж слід остаточно загубиться.

Як шкода, що Фуего не міг відростити крила. Таке ім'я я дав своєму ціпку, який водночас слугував смертоносним списом, бо він був швидким, мов вогонь¹. Блискавкобийниця у Старому Світі зарядила його блискавкою, наділила стародавньою магією та окропила кров'ю мого тата. Завдяки цьому Фуего був незнищеним і завжди влучав у ціль. Також з ним я міг ходити нормально, а не накульгуючи, як зазвичай, бо одна моя нога була коротшою за другу. Та цією здатністю Фуего я користувався тільки в особливих ситуаціях, наприклад, коли доводилося тікати від демона. Накульгування вже не тривожило мене як раніше — це частина мене.

Коли Фуего не був ціпком чи списом, він набував вигляду канцелярського ножа (то була ідея Іштаб, але чому б йому не перетворюватися на щось крутіше, типу кинджала?), який я носив у шкарпетці. Так зручніше, коли мені потрібні обидві руки. Як-от зараз.

— Обіспо, ти мій боржник, — Брукс кинула на мене через плече вбивчий погляд. Повітря замерехтіло блакитним, тоді зеленим, і за якусь мить вона обернулась величезним яструбом. Зробила наді мною коло з гучним криком (який я витлумачив приблизно так: «я тебе зараз просто ненавиджу») і опустила достатньо, щоб я дотягнувся до одного з її товстих пазурів.

¹ *Fuego* в перекладі з іспанської — вогонь.

Гаразд, на спині я сьогодні не покатаюся. Я вагався, доки Брукс не обдарувала мене пронизливим поглядом, мовляв, «хапайся, поки дають». Я з бурчанням схопився обома руками за її слизьку пазуристу лапу, і вона злетіла. Вигляд у мене, мабуть, був ідіотський — звисав з неї, мов промокла сирна косичка.

Та й нехай.

Брукс сидувалася летіти проти нещадного зустрічного вітру. Дош хльостав нас, небо потемнішало. Вона точно вб'є мене, коли все це скінчиться. Але хто міг передбачити дурнувату бурю? Я був її *гінцем*, а не *провісником*.

«Ти впораєшся», — сказав я Брукс телепатично, намагаючись звучати якомога бадьоріше й доброзичливіше. (Примітка для богороджених: райдужний оптимізм за належного використання здатен урятувати вашу дупу.) До того ж неподалік виднілися кілька голодних на вигляд крокодилів, і я не хотів давати Брукс жодного приводу скинути мене в їхні роззявлені пащі. Будьмо чесними, вона доволі запальна.

«Можливо, доставка через грозу теж запізниться», — мовив я.

«Замовкни. Ти мене відволікаєш».

За хвилину Брукс підлетіла до берега затоки і скинула мене, мов якийсь старий кавун. Я перекотився на щільному білому піску, всього на кілька сантиметрів розминувшись із гострим уламком дерева.

Брукс обернулася знову на людину якраз тоді, коли гроза відлетіла і сірувате небо заспокоїлось. Я обтрусив руки від піску.

— Ха! Ми це зробили. Класний політ... але, гм... — я стишив голос, — не дуже класна посадка.

— Посадка була *блискучою*. Ти ж живий, чи не так? — Брукс закинула каштанове волосся за плече. За останні кілька місяців, прожитих на *плаї*¹, воно на відтінок посвітлішало. — Поглянула б, як ти впораєшся краще.

Мабуть, варто одразу розповісти вам сувору правду — раптом це станеться з вами, тож ви повинні знати. Після того як мій тато, Хуракан, визнав мене і я зборов бога смерті своїми неймовірними вогняними навичками, зі мною щось трапилося. Я більше не міг контролювати свою силу, як того дня. Мені вдавалися лише вогняні кульки розміром з лимон, які розчинялися швидше, ніж шипучка на язичку. Тож, якщо батько визнав тебе божественним, це не означає, що ти автоматично стаєш крутим.

— Посилка затримується, — Брукс нетерпляче постукала ногою й роззирнулася. — Хіба Педро не казав: рівно о шостій тридцять дві вечора?

— А це що? — я вказав на небо. Зі щільних хмар виринуло щось велике з червоним пір'ям. — Це посильний?

У птаха (якщо його можна так назвати) були крихітні курячі крильця, довгі незграбні ноги, голова у формі ковадла та дзьоб, схожий на молоток для відбивання м'яса. Сказати, що істота була потворною, означало шалено її переоцінити. Цікаво, як бідолашний птах у все це вв'язався?

— Що це в нього у дзьобі, кокос? — примружилася Брукс.

Птах гайнув у бік пляжу, а тоді раптом завмер у повітрі й затрусився. Я простежив за його поглядом. У мене за спиною з піску виросла стіна чорного туману, повільно набувши обрисів мого пекельного пса, Розі. Декого неабияк

¹ *Playa* — пляж.

дратувала б удвічі більша за лева псина, що вмiла просто з'являтися з повітря. Коли кілька років тому я знайшов її, напівбоксерку-напівдаалматинку, у пустелі в Нью-Мексико, вона була худюща й важила заледве п'ятнадцять кілограмів. Та відколи Розі потрапила до потойбіччя й Іштаб її «модифікувала», морда собаки сягала рівня моїх грудей — і це вам не абищо, зважаючи, що мій зріст метр вісімдесят.

Не дивно, що птах із курячими крильцями нажахався. Розі дивилась на нього так, ніби хотіла перекусити пташиною перед обідом. Та вона напевно й хотіла.

— Розі, назад! — звелів я.

Пекельна псина проігнорувала мене й кинулась до океану. Їй точно не завадило б відвідати курси слухняності!

Очі птаха розширилися від страху, він пискнув, розвернувся й полетів геть.

— Агов, чекай! — гукнув я. — Кокос!

Джаз чомусь полюбляв надсилати повідомлення у предметах. Востаннє то було привітання з Різдом у зогнилому авокадо.

— Пі! Пі! — Птах був надто настрашений, аби повертатися.

— Схоже, кокос нам доведеться діставати самотужки, — буркнула Брукс.

Я схопився за її плечі позаду, і вона перекинулася на яструба. За мить ми злетіли в повітря й помчали до птаха, який усе озирався з неприхованим жахом в очах.

Розі стрибала крізь хвилі, завиваючи й пускаючи в повітря семиметрові струмені вогню.

— Стейк! — загорлав я.

Це була команда, щоб її зупинити. Ага, аякже. Вона мене ніби й не чула. Хитрунка.

«Полювати для неї природно», — зауважила Брукс.

«А вона може не полювати на птаха-посильного?»

Хмари поцільнішали, сховавши червону істоту. Я помітив тільки, як майнув уві млі її хвіст.

Розі не відставала.

— Вона тебе не скривдить! — загорлав я пташу, поки Розі вивергала потік вогню, здатний дорівнятися за епічністю до драконового. — Ну чекай, тільки доберемося до дому! — гукнув до Розі.

Брукс летіла швидко, і ми наздоганяли птаха. Десять метрів.

П'ять.

А тоді щось змінилось. Я кліпнув, аби переконатися. На попелястому видноколі перед нами тягнулася довга ламана прорізь — просто як тоді у Старому Світі, коли я думав, що небо розірветься.

Перш ніж я осягнув, що там є прорізь, було вже запізно. Птах зник у ній.

Кокос закрутився й полетів у море.

А Брукс врзалася в невидиму стіну.